

Home > Βιβλιοπροτάσεις > Κοινωνικό > Πέντε στάσεις

Πέντε στάσεις

 Dominica 2 months ago Βιβλιοπροτάσεις, Κοινωνικό

Γράφει η Κυριακή Γανίτη(Dominica Amat)

Πόσος χρόνος χρειάζεται για να μιλήσει κάποιος/α για όλη του/της σχεδόν την ζωή; Πόσες μνήμες,σκέψεις και συναισθήματα μπορούν να ανασυρθούν από την μνήμη του/της και να τα εξομολογηθεί σε έναν άνθρωπο ακόμη και ξένο; Γίνεται δύο λέξεις να "εσωκλείουν" τα πάντα μέσα τους και να αποδώσουν όλο το νόημά της;

Ο συγγραφέας κύριος Μάκης Τσίτας στο νέο του μυθιστόρημα με τίτλο "Πέντε στάσεις" δίνει στο αναγνωστικό κοινό έναν εξαιρετικό μονόλογο μία γυναίκας από την επαρχία που έζησε σχεδόν όλη της ζωή,παρέα με τα "πρέπει" και την χλιοειπωμένη φράση "τι θα πεί ο κόσμος". Μία φράση που έχω σιχαθεί να ακούω.

Έχει,άραγε,σκεφτεί ο κόσμος,πως θα πρέπει να κοιτάει την δική του την ζωή και το τι κάνουν εκείνοι κι όχι οι άλλοι γύρω τους; Κανείς δεν πρέπει να κρίνει κανέναν για τις πράξεις του και το πως επιλέγει να πορευθεί. Άλλωστε,μόλις κλείνουν οι πόρτες ενός σπιτιού,κανείς άλλος -πέρα από τους ίδιους τους ενοίκους του- δεν δύναται να γνωρίζει τι συμβαίνει μέσα σε αυτό. Με συγχωρείτε πολύ αλλά δεν πρέπει κανείς να ενδιαφέρεται για το τι θα πεί ο κόσμος,όταν υπάρχουν άνθρωποι που βιώνουν τραγικές καταστάσεις π.χ. ενδοοικογενειακή βία και θα πρέπει να λήξουν τον γάμο τους. Το να μένεις σε μία αρρωστημένη σχέση εξαιτίας των προκαταλήψεων,ή,ακόμα κι αν υπάρχουν παιδιά,δεν είναι σωστό. Πρέπει να βρίσκουν την δύναμη και να στέκονται στα πόδια τους γιατί μόνο έτσι θα είναι ευτυχισμένες οι ίδιες και τα παιδιά τους.

Ο λόγος του βιβλίου αν και δωρικός,κοφτός και απογυμνωμένος από περιττές φιοριτούρες και βερμπαλισμούς,είναι ταυτόχρονα πλούσιος από συναισθήματα. Όλα ειπώνονται σαν μία εκ βαθέων εξομολόγηση της ηρωίδας απευθυνόμενη σε έναν προς ένα τους αναγνώστες του βιβλίου. Με μεγάλη μαεστρία ο συγγραφέας ακουμπά πάνω στην ψυχή της και την προσεγγίζει με λεπτότητα. Αποτυπώνει πάνω στο χαρτί στερεότυπα,ήθη και έθιμα μία άλλης εποχής,όχι τόσο μακρινής σε εμάς. Παρ'όλο που η κοινωνία μας εξελίσσεται,δυστυχώς κάποια πράγματα τείνουν να διαιωνίζονται...

Διαβάζοντας το βιβλίο ένιωσα πολλά συναισθήματα και στο μυαλό μου γεννήθηκαν πολλές εικόνες. Ευτυχώς,δεν έχω ζήσει ποτέ κάτι ανάλογο,μα σκέφτομαι ότι θα υπάρξουν γυναίκες -κυρίως- αναγνώστριες εκεί έξω που πιθανότητα να ταυτιστούν με την ηρωίδα.

Η πρωταγωνίστρια μας,η Τασούλα γνώρισε και αποφάσισε να ζήσει την ζωή της μέσα σε αυτές τις πέντε στάσεις που περνούσε με το λεωφορείο και την οδηγούσαν από το σπίτι της στην εργασία της και πάλι πίσω. Της απέπνεαν μία ασφάλεια και σταθερότητα που αναζητούσε διακαώς από την ζωή της. Εάν τολμούσε να κάνει ένα βήμα παραπέρα,θα ένιωθε μετέωρη...

Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την υπόθεση του βιβλίου,σας παραθέτω την περίληψη του οπισθοφύλλου: "Μόλις του το είπα εκείνος αγρίεψε:

«Καλά, εγώ σε σπουδάζω για να πάρεις έναν αμόρφωτο;».

«Είναι καλό παιδί».

«Σπίτι δικό του έχει;»

«Νοικιάζει. Στην Αθήνα».

«Λεωφορείο δικό του;»

«Όχι».

«Παιδί μου, έχεις καθόλου μυαλό στο κεφάλι σου; Οδηγό θα πάρεις; Αυτοί όπου ζουν εκεί παντρεύονται, όπου πάνε φυτεύουν και παιδιά. Μακριά από σοφεραίους!»

Εγώ όμως το είχα ήδη αποφασίσει: «Μπαμπά, θα τον πάρω».

Η Τασούλα είχε όλους τους δρόμους ανοιχτούς μπροστά της, αλλά τους έκοψε ο Θεόφιλος με τον έρωτά του. Κι όμως, εκείνη βρήκε παράδρομους: σπουδάσε, δούλεψε, μεγάλωσε δύο υπέροχα παιδιά. Στην ουσία, μόνη της. Ο Θεόφιλος πάντα απών στα σημαντικά και πάντα απάνθρωπος απέναντι σε όλους. Άραγε να έφταιγε γι' αυτό το τρομερό μυστικό του;

Η Τασούλα πέρασε των παθών της τον τάραχο, μα κρατήθηκε όρθια. Προχώρησε με κουράγιο, πείσμα, αλλά και με τη διαρκή έγνοια για το «τι θα πει ο κόσμος». Κι ενώ θα μπορούσε να έχει μια καλύτερη ζωή, τη στερήθηκε.

Ο Μάκης Τσίτας μάς χαρίζει τον μονόλογο μιας γυναίκας απ' την επαρχία, που έζησε τριάντα χρόνια στη Θεσσαλονίκη κινούμενη με ασφάλεια στη διαδρομή των πέντε στάσεων του λεωφορείου, από το σπίτι στη δουλειά και πάλι πίσω.

Μια ιστορία δοσμένη με συμπόνια και αγάπη, για τις αμέτρητες γυναίκες που έζησαν και ζουν με γνώμονα την ιερή αίσθηση του καθήκοντος, πληρώνοντας συνειδητά το όποιο τίμημα."

Είναι από τα βιβλία που αξίζουν της προσοχής σας και καλό θα ήταν να το αναζητήσετε και να το διαβάσετε. Θα σας ανταμείψει η ανάγνωσή του. Εγώ το διάβασα μέσα σε πολύ λίγη ώρα και μου άρεσε πάρα πολύ. Είναι -κατ'εμέ- ένας ύμνος σε όλες εκείνες τις γυναίκες που πάλεψαν και εξακολουθούν να παλεύουν αγόγγυστα καθημερινά παρά τα όποια προβλήματα και δυσκολίες συναντούν.

Καλά σας αναγνώσματα!

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: ΜΑΚΗΣ ΤΣΙΤΑΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ: ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ